



**Ara Llegim**  
La biografia de  
Susan Sontag que  
li va valer el  
Pulitzer a  
Benjamin  
Moser



26  
**JOAN  
ESCU LIES**  
escriptor i historiadore

La taula de diàleg es pot  
aprofitar per plantejar una  
proposta consensuada pels  
partits independentistes  
i els que no ho són

# El rei s'alinea amb els jutges contra la Moncloa

L'acte d'entrega de despatxos als nous magistrats es converteix en una reivindicació de la monarquia

Felip VI truca al president del CGPJ per deixar-li clar que ell hauria volgut ser a Barcelona

P 12



EUROPA PRESS

## Dos ferits davant l'antiga seu de 'Charlie Hebdo'

Un atac amb arma blanca davant dels antics locals del setmanari francès a París va deixar ahir un balanç de dos ferits greus i dos detinguts i va fer reviure el terror que van provocar els atemptats del gener del 2015

### PANDÈMIA

#### MADRID

## Ayuso ignora el ministeri i es nega a tancar la ciutat

La Comunitat estén a més àrees les restriccions però es resisteix a confinar tota la capital P. 16-17

Consulta totes les dades clau per seguir el curs de la pandèmia a Catalunya

#### CATALUNYA

## Salut, en alerta pel ràpid creixement dels indicadors

El risc de rebrot i la velocitat de propagació del virus es disparen en una sola setmana P. 18

**DIRECTORA**  
ESTHER VERA

**DIRECTOR ADJUNT**  
IGNASI ARAGAY

**DIRECTORA GERENT**  
GEORGINA FERRI

**SUBDIRECTORS**  
DAVID MIRÓ  
CATALINA SERRA  
JORDI CORTADA

**DIRECTORA D'ART**  
CRISTINA CÓRDOBA

**EDICIÓ PAPER**

ROSA RODON

**EDICIÓ WEB**

FRANCINA BOSCH

**POLÍTICA**

GERARD PRUNA

**INTERNACIONAL**

MÓNICA BERNABÉ

**SOCIETAT**

ELENA FREIXA

**ECONOMIA**

ALBERT MARTÍN

**DEBAT**

TONI GÜELL

**CULTURA**

LAURA SERRA

**MÈDIA**

ÀLEX GUTIÉRREZ

**ESPORTS**

TONI PADILLA

**DELEGADA MADRID**

MARIONA FERRER

**LLENGUA**

ALBERT PLA

**FOTOGRAFIA**

XAVIER BERTRAL

**DISSENY WEB**

RICARD MARFÀ

**ARA TV**

ALBA OM

**EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL**

**PRESIDENT**

FERRAN RODÉS

**FINANCES**

XAVIER LINARES

**MÀRQUETING**

PABLO CASALS

**VENDES**

EVA MÁRQUEZ

**COMERCIAL**

SERGI GERMÁN

**NOUS NEGOCIS**

ORIOL CANALS

**TECNOLOGIA**

MARC CAMPRODON

**DIRECTOR FUNDADOR**

CARLES CAPDEVILA

C/ DIPUTACIÓ, 119

08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL

SUBSCRIPTOR:

93 275 11 10

subscripcions@ara.cat

**TEXT LEGAL**

Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada

per l'OJD



**EL DIARI D'AHIR**

**Fe d'errades:** L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a [opinio@ara.cat](mailto:opinio@ara.cat).

# DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

## Taula de diàleg: sense renúncies de ningú

“La solució definitiva del problema català dependrà en última instància del grau de bona voluntat del govern espanyol i de la seva comprensió de les reivindicacions catalanes”. Encara que el primer aspecte es pot forçar i el segon ajudar-hi, la reflexió que el lingüista vienès Anton Sieberer va fer a *Catalunya contra Castella* l'any 1936 es manté vigent. No en va Jaume Vicens Vives va considerar “la millor interpretació del moviment catalanista” l'assaig que aquest mes Pòrtic publica per primera vegada en català.

Tot i ser des de fa uns anys el corrent preponderant del catalanisme, l'independentisme no aconsegueix confrontar aquesta (manca de) voluntat i comprensió. Aviat farà una dècada que, en essència, està estancat en la qüestió del referèndum. La reiteració del president Artur Mas aquesta setmana de la seva proposta d'una doble pregunta n'és l'exemple més clar. L'independentisme s'enroca també en el fet que, segons les enquestes, un 80% de la ciutadania veuria amb bons ulls resoldre la qüestió per mitjà d'un referèndum. No es diu, però, quants no independentistes d'aquest percentatge estan disposats a mobilitzar-se per, al capdavant, votar *no*, ni quin preu volen assumir en pro d'aquesta votació.

El fons és simple. Els poders de l'Estat i el conjunt de la societat espanyola no tenen cap predisposició cultural, social o política, ni tampoc cap incentiu intern o extern, per accedir a aquesta demanda. Com expressava fa just un any en aquest diari (“Aparcar el referèndum”), una consulta d'autodeterminació en els termes que demana l'independentisme no se celebrarà. Ni hi ha interès a Espanya, ni amb la geopolítica actual tampoc a Europa. Tenir-la com a única opció comporta un desgast enorme per a les pròpies files i per a la societat catalana en conjunt.

La política, en canvi, ha permès obrir una via inèdita: la taula de diàleg. La fórmula més barata per fer-la naufragar és negar-la si el govern espanyol no accepta d'entrada l'autodeterminació, que és la seva línia vermella. Vist des de Madrid, aleshores la taula ja no és de negociació sinó d'imposició i així poden passar els governs i els anys.



JOAN ESCULIES

ESCRIPTOR I HISTORIADOR

La taula, en canvi –mentre en paral·lel es treballa perquè les persones empresonades o fora de Catalunya puguin tornar a casa el més aviat possible–, es pot aprofitar per plantejar-hi una proposta alternativa. Per a això cal una reflexió prèvia: quins són els eixos que defineixen un estat o que permeten assimilar-s'hi encara que un territori no estigui definit com a tal. Dit d'una altra manera, en clau interna, però també mirant a Europa i el Mediterrani, l'estat per a què es vol?

Aquesta proposta l'haurien de consensuar els partits independentistes i els que no ho són. Així, el proper president de la

Generalitat podrà parlar davant del govern d'Espanya amb un suport parlamentari més ampli que si ho fa només en nom de l'independentisme. Per descomptat, els extrems a banda i banda no hi estaran d'acord. No cal preocupar-se'n. No es governa per als (o al dictat dels) extrems.

La discussió i formulació d'aquests eixos bàsics ha de ser simple. No ha d'emboïllar-se com en l'agònic debat de l'Estatut del 2006, en què, com va expressar el president Jordi Pujol, “no ens vam agradar”. No es tracta tampoc de cercar etiquetes (federalisme, confederalisme, terceravisme...) que sense concretar-ne els termes no signifiquen res. L'important és la substància, no el nom. Per fer-ho, comptem amb el coneixement –oblidat– d'aquells catalans que han participat de l'Estat o en coneixen els ressorts. La seva expertesa pot ser útil per trobar vies alternatives per superar dificultats.

Hi ha una altra reflexió pertinent per a l'independentisme. Estendre la mà als catalans no independentistes que volen un més i millor autogovern serà sempre una millor targeta de presentació que ser vist com un moviment que els deixa de banda i només aspira a poder guanyar per la mínima. L'actuació de l'Estat ha mostrat les deficiències de la democràcia espanyola, però també ha evidenciat que alguns independentistes, després d'anys de lluitar amb el drac, fàcilment es poden convertir en drac. I si això intranquil·litza en els propis rengles, com voleu que no ho faci en els aliens?

En comptes de persistir en l'empat o en l'espera de desnivellar-lo per un mínim percentatge que, a la pràctica, tampoc resoldrà la qüestió –pels motius que deia Sieberer–, ¿no seria més eficient que els que ho volen tot vulguin una mica menys i els que volen menys vulguin una mica més? Si la societat catalana percut més cohesionada,

les seves demandes tindran més força i més possibilitats d'èxit. Aquest punt a l'horitzó no serà una renúncia de ningú. Al contrari, si la propera generació de catalans compta amb un autogovern més ferm, amb més capacitat d'acció, amb una Generalitat punt de referència per a Brussel·les al sud d'Europa, la dècada que ara tanquem no haurà estat en va.



GETTY

**¿No seria més eficient que els que ho volen tot vulguin una mica menys i els que volen menys vulguin una mica més?**